19/01/2020

Η θεραπεία των δέκα Λεπρών

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λουκ. ιζ’ 12 – 19

Πρωτότυπο Κείμενο

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἴς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; Οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Νεοελληνική Απόδοση

«Εκείνο τον καιρό, καθώς έμπαινε ο Ιησούς σ’ ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί• στάθηκαν λοιπόν από μακριά και του φώναζαν δυνατά: «Ιησού, αφέντη, ελέησέ μας!» Βλέποντάς τους εκείνος τους είπε: «Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι ιερείς». Και καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. Ένας απ’ αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, γύρισε δοξάζοντας με δυνατή φωνή το Θεό, έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε. Κι αυτός ήταν Σαμαρείτης. Τότε ο Ιησούς είπε: «Δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; Κανένα τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει το Θεό παρά μόνο τούτος εδώ ο αλλοεθνής;» Και σ’ αυτόν είπε: «Σήκω και πήγαινε στο καλό• η πίστη σου σε έσωσε».

Σχολιασμός

Την Ευαγγελική περικοπή της θεραπείας των δέκα λεπρών αναφέρει μόνο ο ευαγγελιστής Λουκάς, που ως ιατρός, φρόντισε και τη διέσωσε. Είναι από τα τελευταία θαύματα του Κυρίου. Οι δέκα λεπροί ζητούν το έλεος του Θεού, γιατί εμπιστεύονται και αναθέτουν τον εαυτό τους, την υγεία τους, τη ζωή τους στον Χριστό. Όταν βρίσκεται ο άνθρωπος σε τέτοιες οδυνηρές καταστάσεις αρρώστιας και πόνου, πολύ δύσκολα επιμένει να στηρίζεται στον εαυτό του, γιατί τον βλέπει να καταρρέει και να διαλύεται. Ο πόνος είχε ενώσει τους πονεμένους ανθρώπους. Ήταν και οι δέκα μαζί, για να παρηγορεί ο ένας τον άλλον και για να αλληλοεξυπηρετούνται. Γι’ αυτό περιέλαβαν στην συντροφιά τους ακόμη και τον Σαμαρείτη. Όταν οι δέκα λεπροί συνάντησαν τον Χριστό, κραύγασαν όλοι μαζί με μεγάλη φωνή: «Διδάσκαλε Ιησού λυπήσου μας, ελέησέ μας». Και ο Χριστός τους πρόσφερε το έλεος Του με τη θαυματουργία Του. Στη συνέχεια τους παραγγέλλει: «Πορευθέντες επιδείξατε εαυτούς τοις ιερεύσι».
Οι ιερείς μπορούσαν, σύμφωνα με το Νόμο, να πιστοποιήσουν τη θεραπεία τους. Βλέπουμε ότι ο Χριστός δε ζητά την πίστη των λεπρών ως προϋπόθεση για την επιτέλεση του θαύματος. Ούτε όμως και από πριν τους διαβεβαίωσε ότι τους έχει θεραπεύσει. Οι λεπροί πήγαν στους ιερείς με απόλυτη εμπιστοσύνη στον λόγο του Χριστού. Και το θαύμα έγινε. Τους άγγιξε η σωστική και θεραπευτική δύναμης του Κυρίου. Είδαν ότι έφυγε από το σώμα τους η ανίατη και φοβερή αρρώστια. Οι λεπροί απέκτησαν και πάλι την υγεία τους. Και εδώ βρίσκεται η νέα δοκιμασία τους: την ύπαρξη τους, που απέκτησε από τον Χριστό την υγεία της, θα εξακολουθούν να την εμπιστεύονται στον Χριστό, ή θα τη στηρίζουν στις υγιείς βιολογικές τους δυνάμεις; Το ευαγγέλιο μας λέει ότι οι θεραπευθέντες λεπροί εμπιστεύτηκαν τις φυσικές τους δυνάμεις και ικανότητες. Ξανακλείστηκαν στον εαυτό τους, στον εγωισμό τους, και ξέχασαν τον Ευεργέτη Κύριο, εφ’ όσον δεν αισθάνονται πλέον την ανάγκη της επικοινωνίας μαζί Του. Οι εννέα απ’ αυτούς

επανήλθαν σε κατάσταση αμαρτίας, αφού η εμπιστοσύνη στον εαυτό τους παραμέρισε την παρουσία και την κοινωνία της αγάπης του Χριστού.

Άσχημο πράγμα η αχαριστία. Και θλιβερὸ το φαινόμενο, ο ευεργετηθεὶς να γυρνάει την πλάτη στον ευεργέτη. Να τον χαρακτηρίζει η έλλειψη ευαισθησίας έκφρασης ευγνωμοσύνης! Και ευχαριστίας! Να λαμβάνει τα δώρα, να ευεργετείται πλουσιοπάροχα και να ανταποδίδει αχαριστία! Αυτὴ τη στάση τήρησαν οι εννέα απὸ τους δέκα θεραπευθέντες λεπροὺς. Ενώ και οι δέκα δέχθηκαν την ευεργεσία της θεραπείας τους απὸ τον Χριστό, μόνο ο ένας αισθάνθηκε την ανάγκη να Τον ευχαριστήσει. Και αυτὸς ήταν Σαμαρείτης. Όταν τον είδε ο Κύριος ευχαριστήθηκε για την πράξη του, αλλά λυπήθηκε για την αγνωμοσύνη των άλλων. Η ευγνωμοσύνη είναι στολισμός της ψυχής του λογικού ανθρώπου. Είναι μεγάλη αρετή και χρειάζεται αγώνα και εσωτερική καλλιέργεια για ν’ αποκτηθεί. Στο βαθύτερό της περιεχόμενο η ευγνωμοσύνη είναι έκφραση της ανταμοιβής του ευγνώμονος προς τον ευεργέτη. Σ’ αυτή την περίπτωση ο ευγνώμων άνθρωπος συμβαίνει να αισθάνεται και νέα ικανοποίηση. Χαίρεται και ευχαριστείται γιατί επιτελεί ένα ωραίο καθήκον. Ευχαρίστηση αισθάνεται κι’ εκείνος που δέχεται την έκφραση της ευγνωμοσύνης του συνανθρώπου του. Ο θεραπευθείς Σαμαρείτης επαινέθηκε από τον Κύριο για την ευγνώμονα συμπεριφορά του. Ο Χριστός μετά απ’ αυτό του χάρισε και τη σωτηρία της ψυχής του. Οι ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο είναι πάρα πολλές, με κυριότερη τη σωτηρία. Ο αχάριστος άνθρωπος είναι δυστυχισμένος. Πρώτο, γιατί στερεί από τον εαυτό του τη χαρά που δημιουργείται, όταν κάποιος κάνει επιβεβλημένο καθήκον και δεύτερο, είναι δύσκολο να τύχει της ίδιας μεταχείρισης όταν ξαναβρεθεί σε δύσκολη θέση. Ο Χριστιανός που θ’ αναγνωρίσει την αξία της αρετής της ευγνωμοσύνης κάνει συνέχεια έργα αγάπης, γιατί σκέφτεται πάντοτε ότι δεν έχει εκπληρώσει το χρέος του έναντι των ευεργεσιών του Θεού και των συνανθρώπων του. Είναι χρέος του και δική του ωφέλεια να ευχαριστεί και να ευγνωμονεί τον Θεό και τους ανθρώπους που τόσο τον ευεργέτησαν. Ο άνθρωπος που ευγνωμονεί δεν πιστεύει ποτέ ότι πρόσφερε όσα έπρεπε. Αισθάνεται την ανάγκη να ευγνωμονεί συνέχεια.